

FELICIS OSII
MEDIOLANENSIS
QVERELA
IN OBITVM
PATRIS CÆSARIS ISNARDI
E SOCIETATE IESV.

A D
PERILLVSTREM
IACOBVM PHILIPPVM
LANDRIANVM
IVRISCONSULTVM.

MEDIOLANI,
Apud Iacobum Mariam Medam, 1605.
Cum licentia Superiorum.

FELICIS OSII

MEDICIANENSIS

OVERELA

IN ORITVM

PATRIS CAESARIS ISNARDI

E SOCIETATE ISSV.

AD

PERILEVSTRUM

IACOBVM PHILIPPVM

LANDRIANVM

IVANSONAVITVM.

MEDIOLANI

Apud Iacobum Mariam Mechtam, 1607.

Cum licentia Superiorum.

PERILLVSTRI
IACOBO PHILIPPO

LANDRIANO

IURISCONS.

FELIX OSIVS.

ANDEM aliquando ea se se mihi obtulit occasio, qua & erga Cæsarem. Isnardum præceptorem meum, virum citrà omnem controuersiam eruditissimum, beneuolentiam meam posteris patefacerem, eademq; via, ut aiunt, obseruantiam quoq; in te meam probarem. Beneuolentiam quidem Musis illum cõmendans meis; obseruantiam verò in te meam Musas ipsas, hõc est ipsa carmina nomini tuo consacrans, sub cuius immortalitate prodire possent tuta, nec inuidorum sibilum perhorrescere. Quorum iustum illud quidem est, hoc verò debitũ. Illud p̄ceptori; hoc verò Humanitati tuæ. Repetere enim à me propè suo iure hunc fructũ debebat is, cuius aliquandiu hortatu, p̄ceptisq; conformatus, liceat mihi hoc loco Simonis illud Terentiani vsurpare, è seruo libertus factus sum, vt eius beneficij memoriã nequaquã paterer apud me frigescere, agnoscerem potius, ut possem, gratiam carminibus illi meis aliquã referens; cũ tamẽ mihi metipsi cõsciũs imbecillitatis meę, nec illi parẽ gratiã agere, nec habere me posse, vnquã animaduertẽ, dubitaremq; sũmoperẽ ne meis ineptijs plus multo fuliginis, ac tenebrarũ, quã lucis inducerem

A | 3 | eius

eius nomini, Chærito similis, cui⁹ scripta plus mul-
tò probri, quàm laudis pepererunt Alexandro; mihi
verò plus multo dedecoris, quàm famæ, si fortè mea-
rum me Musarum pœnitens, sumpto de ijs suppli-
cio, abortiuas hæcæ adolescentiæ meæ nugas Ve-
neris marito cū Politiano deuouerem; videremq;
præterea diuersis me omniuo stimulis ad hoc inci-
tari, Amoris scilicet, & Doloris, quorū alter, ut est
in prouerbio, me musicam docebat, lamētationem
alter; attamen hos ita inter se cōciliaui, ut musicā
cum lamentatione coniungens flebile carmen scri-
pserim, & elegiacū. At hoc Humanitas in me tua,
à qua cū me multis officijs cumularum, beneficijs
etiā quā plurimis animaduertentem, atlanteo onere
quid grauius humeris meis impositū esse sensi per
id omne tempus, quo meam in te obseruantiam ostē-
dere non potui. At inquires quid ita? quid ad ob-
seruantiam in me tuam ostendendam ignoti mihi
laudes cōsecrare? Ignotus ille tibi quidem de facie
fuit, virtute verò debuit esse notissimus. At rursus
nonne eruditiores alij, & eruditorum hominum
amantiores degunt? At ego te eruditissimum,
& eruditorum hominum amantissimum duco, Mu-
sarumq; mearum Mœcenatem non sine aliqua vo-
luptate prædico. Munusculū hoc igitur qualecūq;
est, quod tamen hisce de causis nulli nisi tibi dicandū
esse cēsui, ea, qua soles animi, ac vultus hilarita-
te accipias, non inisq; tui splendore lætus illustres.

*Exiguum renuens munus si magna requiris,
Grandem cum tenui carmine sume animum.
Vale, meq; tuam secutus humanitatem iuua.*

FELICIS OSII
 MEDIOLANENSIS
 QVERELA
 IN OBITVM
 PATRIS CÆSARIS ISNARDI
 SOCIETATIS IESV.

*L*ebilis incomptos mecū laniata capillos,
 Vnguibus humentes dilacerata genas,
 Tempora ferali tristis ridimita cupresso,
 Eliciens oculis flumina larga pijs,
 Vesteq; mutata, pullo circumdata limbo
 Fletibus, & tristi cuncta replens gemitu;
 Nec solitis Elegia modis corde excute luctus,
 Et nostram fletus per freta pelle ratem.
 Da mihi te tristem, dum tristia carmina fundo,
 Et tristes lachrimas tristior ipsa cie;
 Vos quoq; Pierides querulo suspiria corde
 Ducite, nam vester Delius heu periit:
 Castalio pro fonte fluat fons luctus in æquor
 Ille suis posthac auctus eat lachrimis.
 Omnia sint lachrimæ, rigeat sine frondibus arbor,
 Terra neget flores, Hybla, & Hymettus apes,
 Arboreos sine more gemens nunc Populus artus
 Humeſcet, guttis commaculetq; suis.
 Nestoream Cæsar dignus superare senectam,
 Ante diem raptus, contumulatur humo.

*Cæsareum Cæsar meritis cum laude triumphum ,
 Contemptus vili nunc iacet in tumulto ,
 Rhetoricæ Cæsar Doct̃or, sermone disertus ,
 Flumina qui poterat sistere , & ore feras ,
 Tinxerat Aonidum Cætus cui nectare linguam ,
 At quæ Aganippeus sparserat ora liquor ,
 Argolica, & latia agnorat quem lingua parentem
 Graiugenum spernens , Romulidumq̃ decus ,
 Nunc iacet exanimis , demptum sibi deslet Apollo ,
 Flent Musæ , Argolica , & Lingua Latina gemunt :
 Effera Mors illum nostris surrepsit ocellis ,
 Hæc potuit tantum surripuisse Virum ;
 Effera Mors tanti nobis fuit vna doloris
 Causa, hæc ex oculis elicuit lacrimas ;
 Mors fera, qui Rhodopes dixit te è cauitibus ortam ,
 Aut ubi quid dura durius est silice ,
 Qui sine luminibus finxit , Regumq̃ coronas
 Calcantem pedibus , purpureasq̃ togas ,
 Næ mihi veridicos versus cecimisse videtur ?
 Vera quidem ; veri quin magè vera fide .
 Es sine luminibus, quòd nulli parcis. & æqua
 Falce metis magno quicquid in Orbe viget ;
 Stemmata conculcas pedibus, quòd falce recidis
 Reges , nec Regum flecteris imperio ,
 Torua togas spernis , quòd te nequè flectere Virtus ,
 Nec possunt Musæ , sed fera cuncta domas ;
 Nam capiti Isnardi renuisti parere , & illum
 Funere mersisti funeris impatiens ;
 Ipsa licet Virtus germinans suspiria corde
 Dilaniata comam, dilacerata genas ,
 Pieridumq̃*

Pieridumq; chorus lachrimarum gurgite deflens
 Hoc cuperent secum funere posse mori ;
 Effera Mors; fera tela nimis , fera lumina, falcem
 Orbi credulem , quæ bona tanta rapis ;
 Namq; haud Isnardum Mors Orbi surripis vnum ,
 Isnardiq; decus ; sed magè flenda rapis ,
 Dum rapis Isnardum , rapiuntur funere in vno
 Phæbus, Honor, Virtus, Musa, Minerua, Lepos,
 Ab dolor? ab luētus? crudelia, & impia fata ?
 Ab semper votis fata inimica meis ?
 Ab scelus? ab facinus? magna virtute decorus
 Dum nobis Doct̃or traditur Eloquiū ,
 (Nil etenim obscurum fuerat, nil vindice dignum,
 Quod non ingenio vinceret ille suo)
 Cæperat Eloquiū dotes vix pandere, & omnes
 Quas bene Musarum nouerat ille vias ;
 Hunc Iuuenes adeunt cupidi mira arte docentem
 Noscere, & Isnardi pellere fonte sitim ,
 Tàm bene , tàm bellè cunctos, placidèq; docebat,
 Vincire officijs doctus vbiq; Viros ,
 Ut sua per cunctas irent præcœnia gentes ,
 Illum diligere, suspicerentq; Patres ;
 Ipse ego sum testis solitus tanta arte docentis
 Dulcius eloquium mente liquare fauis :
 Mors illum subitò cum funere mersit acerbo ,
 Passa, nec est meritos sæua videre dies .
 Scilicet hoc nostris deerat mi Isnarde ruinis ,
 Ante tuum ut nobis subtraherere dicm ?
 Siccine te primo fugiens in limine ludi ,
 Spes tuâ frustra est , meq; Patres q; tuos ?

Siccine

*Siccine tu patriæ tam longè a finibus ora ?
 Mortem obiens , linq̄uis , meq; Domumq; tuam ?
 Heu miseræ Matri , misero si Fama Parenti ,
 Extremum refert te perüsse diem ?
 Omnia conspicio lachrimis sine fine profusis ,
 Cunctaq; præ nimio mæsta dolore queri ;
 Et miseram Matrem pugnis , heu , pectus honestum
 Lædere , & implicitas dilaniare comas ,
 Tristibus & lachrimis Patrem sibi fata precari
 Ultima , & hæc querulo subdere pauca sono ,
 Tune Isuarde iaces nostræ spes maxima vitæ ,
 Maxima cura animæ , dimidiumq; meæ ?
 Nec prius ipse tibi potui , vel tangere dextram ,
 Vel solito aspectu , colloquioq; , frui ;
 Nec pater exanimi nato libare suprema
 Oscula , nascenti , quæ tibi prima dedi ;
 Quam tua in æternam premerentur lumina noctem ,
 Et parius tegetet membra sepulta lapis ?
 Has lachrimas certè nostri pro pignore amoris ,
 Nateq; , pro nostris omnibus officijs ;
 Imperiosa vetant quando tibi tradere fata
 Patrem posse aliud suscipe fronte hilari .
 His certè genitor complebit cuncta querelis ,
 Funus ob exanimi Cæsaris exanimis ;
 At quibus ipse Polum complebo vocibus ægri
 Pectoris indicibus ? quos dabo ab ore sonos ?
 Ipse etenim ut lethi illius mihi venit ad aures
 Non expectato nuntia Fama pede ;
 Non minus ingenui , quam sit doliturus vterq; ,
 Et Pater , & Genitrix Cæsaris interitum ,*

At

At licet impediar lachrimis, nec verba referre
 Vlla queam, tamen hæc pauca referre libet.
 Tune, ego post varios casus, variosq; labores,
 Quem rebar studiissemq;, decusq; mei,
 Quem mihi lætabar Musarum posse recessus
 Pandere, iocundos Pieridumq; iocos.
 Nunc cadis extinctus crudeli funere? nunc me
 Flebilibus miserum linquis in exequiis?
 Ut mihi non aliud post hæc mea gaudia linquas,
 Quam tumultum lachrimis posse rigare tuum;
 Quam satius fuerat, nunquam ut mihi cognitus esses,
 Liquisses patriæ nec vaga regna tuæ,
 Quam satius fuerat tantos renuisse labores,
 Nec caput eloqui supposuisse iugo;
 Non etenim tanto flerem tua funera fletu,
 Non irem in liquidas fluminis instar aquas,
 Non ego conspicerem quot soles fulgere, tristes
 Heu misero quereret tot mihi adesse dies;
 Non me suspirans macerarem tristis, in Axe
 Quando nitet fuscis Cynthia vecta rotis,
 Nec quum cuncta silent Terris, deffessaq; somnus
 Membra leuat, curas lenit, & alta quies,
 Tristibus vrgerem lachrimis in somnis Olympum,
 Nec tua circa oculos iret imago meos,
 Non mihi Neptuni cuperem cum fontibus vndas
 Posse dari, vt dignis te gemerem lachrimis.
 Ast quoniam hæc summi vis est superna Tonantis,
 Qui vitam arbitrio datq;, adimitq; suo,
 Incassumq; miser lugubria verba profundo,
 Verba aures Cæsar non aditura tuas,
Tristibus

Tristibus impono lachrimis finemq³, modumq³,
Te tamen hæc rursus Mors inimica volo;
Isnardum cur nam lethali falce necasti?
Nec passa es tempus viuere ad vsq³, suum,
Illum surripiens, nunquid tibi sceptrâ parare
Credideras, Terris perpetuumq³, decus:
Falleris? en viuuit, quem te ferisse putabas,
Cæsar perq³, virum clarior ora volat.
Non sinit hunc virtus perisse, nec almus Apollo,
Non sinit Aonidum, Pieridumq³, chorus.
Non Pietas, non cana Fides, non Fama, Leposue,
Religio, aut verus simplicitatis amor,
Non qui carminibus Vates præconia tollunt
Cæsaris, alti sona concelebrantq³, chely,
Illum surripiens nunquid sommergere in vudis
Elisijs, nigro crediderasue Erebo?
Falleris? en cælo ludit, ducitq³, choreas,
Dum lætus Iesu conspicit ora sui.
Te falce, ut cuperes propria ferisse, nec illa
Isnardum nostro nunc rapuisse choro;
Hanc culpam in Parcâ, ut cuperes cõferre, nec illum
Culpa heu te nobis surripuisse tua,
Insidijsq; tuis vita cæssisse, nec illum
Hac abijsse tuo, non obijisse, dolo;
Ex indignato vt tales gemebunda querelas
Ore dares, ni ægro victa pudore fores,
Cum tua tela tibi aspiceres, tua spicula falcem,
Et nocuisse pedes, & nocuisse manus,
Quem ferij telis demens, quem stulta sagittis
Confodi, qualem surripuiq³, Virum;

Hunc

Hunc ferū , qui me ferūt , propriūsq; sagittis
 Confodit, rapui, qui mihi me rapuit;
 Isnardum ab nunquam ferūsssem, vel rapuisssem,
 Fodissent talem spicula nulla Virum,
 Ista dares, fateor, tristi mors improba ab ore,
 Incusans falcem, tela inimica, tuam.
 Nunc sua quandoquidem Virtus fulgentior auro,
 Infonti fregit tela inimica manu,
 Sublimemq; tulit deuicta ex morte triumphum,
 Et celso viuit, viuet & vsq; Polo,
 Surripuit Terræ, quem Mors benè cauta periclis,
 Surripuit vestro quem malè cauta choro,
 Pergite carminibus Vates celebrare, vicissim
 Aonides querulis concelebrate modis,
 Vt quas non potuit, celebratus carmine, in Axe
 Innumerasq; solo viuat olympiadas,
 Carmina namq; homines magè post sua fata vigere,
 Oraq; doctorum peruolare iubent.
 O mihi si dabitur Permessi scandere collem,
 Possesq; Castalio labra rigare lacu,
 Versibus haud Cæsar nostris indictus abibis,
 Carminibus nec me vincet Apollo suis,
 Nec mihi si cedit luclus, concedet Arion,
 Nec qui tartareas carmine mulsit a quas,
 Attamen interea nostri monumenta doloris
 Hæc cape, & eximij pignus amoris habe,
 Victuris mando quæ tot post sæcula chartis,
 Quot fertur placidos Nestor obisse dies.
 Quæ ne situs putris premat, aut longæua vetustas,
 Figere marmoreis est mihi cura notis,

Qui

Qui nullis nocuit, qui multis profuit, tlli
Mors nocuit, nimis ab Mors inimica bonis,
Nunc iacet hoc tumulo ; at fallor, nec spicula Mortis
Huic nocuere, iacet nec minus hoc tumulo,
Sed quæ Mors nocuit multis, huic profuit uni,
Quod cælo æternos viuit, agitq; dies ;
At si FELICIS rupissent stamina Parcæ,
Tempore, quo Isnardum surripuere sibi,
His quoq; cæsa notis eadem foret urnula. FELIX
HIC IACET ISNARDI KAPTVS AMORE SVI.

